

Lægeudgifter fra 1914 til nu, vil vi se en endnu stærkere opadstigende Linie end med Hensyn til Statstilskuddet, ogsaa ladende haant om alt, hvad der hedder Kronkurs og Pristal. I 1914 var Sygekassernes Lægeudgifter 3 730 000 Kr. det vil sige 4 Kr. 56 Ø. pr. Medlem. I disse Tal, jeg her nævner, er foruden almindelig Lægehjælp ogsaa medregnet Speciallæger og Tandlæger. I 1918 var Lægeudgifterne 6 521 000 Kr., pr. Medlem 6 Kr. 13 Ø. I 1920 var de 11 290 000 Kr., pr. Medlem 9 Kr. 32 Ø.; i 1923 var de 15 270 000 Kr., pr. Medlem 11 Kr. 9 Ø. Men saa kommer der i 1924 et betydeligt Nedslag, idet de gaar ned fra 15 270 000 Kr. til 13 267 000 Kr., det vil sige 9 Kr. 43 Ø. pr. Medlem, men i 1925 er de steget til 16 809 000 Kr., det vil sige 11 Kr. 47 Ø. pr. Medlem, ca. 11½ Kr. Og det er saa meget mere bemærkelsesværdigt, som 1925 er det Aar, hvor Kronen arbejdede sig op til Pari. Jeg vil gerne sætte Fingeren paa, at i 1924 sank Lægeudgifterne betydeligt. I 1923 var Lægeudgifterne 15 270 000 Kr., de dalede i 1924 til 13 267 000 Kr., det vil sige med over 2 Mill. Kr., nemlig 2 003 000 Kr., eller med 1 Kr. 66 Ø. pr. Medlem. Men samtidig med, at Lægeudgifterne dalede fra 1923 til 1924, steg Medlemsantallet med ca. 33 000. Fra 1924 til 1925 er der, som jeg nævnte før, igen en stærk Stigning i Lægeudgifterne, nemlig paa 3 542 000 Kr., det vil sige en Stigning paa 26,7 pCt.

Jeg kunde have Lyst til at nævne nogle andre Tal fra 1924 og 1925. Jeg skal siden begrunde, hvorfor jeg dvæler saa udførligt ved Tallene for disse 2 Aar for jyske Landkasser. I 1923 var den almindelige Lægeudgift pr. Medlem 9 Kr. 67 Ø., i 1924 var den dalet til 5 Kr. 69 Ø., det vil sige med 4 Kr. 08 Ø., men steg saa igen i 1925 til 10 Kr. 18 Ø., det vil sige en Stigning af 4 Kr. 59 Ø. De jyske Landkasser var i 1925 kommet saa højt op i Lægeudgifter, at de oversteg de københavnske Kasser, som havde en Lægeudgift paa 8 Kr. 59 Ø. pr. Medlem. Da Sygekasseloven i 1915 var til Behandling i Landstinget, udtalte Landstingsmand Veistrup en Advarsel til Lægerne mod at spænde Buen for stramt, men til Trods for denne Advarsel er Buen dog blevet strammet mange Gange senere,

den er blevet strammet saa haardt, at alene den Opgang i Lægeudgifter, der fandt Sted i det ene Aar fra 1924 til 1925, er større, end hele Lægeudgiften var i 1914. Her er vi efter min Opfattelse ved et Punkt, som har været ødelæggende og vil virke yderligere ødelæggende, hvis det fortsættes, for Sygekassernes Økonomi. Naar vi derfor skal lovgive om disse Forhold, gælder det om at finde Midler derimod. Jeg husker, at da vi sidste Gang havde Sygekasseloven til Behandling her, udtalte det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen, at Lægespørgsmaalet skulde løses ved, at der ansattes faste Læger, statsansatte Læger. Det var jo ogsaa et udmærket Forslag, hvis det kunde realiseres, men jeg er tilbøjelig til at mene, at hvis ikke Lønningerne for disse statsansatte Læger blev fastsat af Lægeorganisationerne, vilde disse Embeder ikke blive søgt. Vi har jo adskillige Eksempler i saa Henseende, navnlig med Hensyn til Hospitalerne.

Da Loven blev vedtaget i 1921, blev der foretaget et lille Skridt ad den Vej, som jeg mener vi skal videre ad. Jeg har peget paa den stærke Nedgang fra 1923 til 1924 og Opgangen igen fra 1924 til 1925. 1924 var et overordentlig gunstigt Aar for Sygekasserne. Deres Formue steg da fra 29 756 000 til 35 423 000 Kr., en Fremgang paa 5 667 000 Kr., og samtidig var der en Nedgang i Lægeudgifterne paa 2 003 000 Kr. Denne Nedgang, som særlig falder paa de jyske Kasser, skyldes efter min Opfattelse, at man dette Aar ingen Overenskomst havde med de jyske Læger, og da traadte den Bestemmelse, jeg hentydede til før, som vi fik ind i Loven i 1921, i Kraft, Bestemmelsen i § 21, der gik ud paa, at naar der ingen Overenskomst var mellem Læger og Sygekasser, skulde Kasserne fritages for at yde fri Læge; saa skulde Medlemmerne selv betale Læge, men kunde saa henvende sig til Sygekasserne og faa de tre Fjerdedele refunderet. Det var sikkert det, som bevirkede den store Nedgang i Lægeudgifterne i 1924. Denne Kendsgerning tyder paa, at Bestemmelsen om „fri Læge“, som har staaet i Loven siden 1892, og som blev indsat som det første, Kasserne forpligtedes til at yde, og blev fastholdt ved Loven af 1915 og Loven af 1921, er blevet misbrugt. Jeg skal ikke her udtale mig om, hvordan dette